

Les rosses de Mister Hitchcock

Antoni Serra

Alabat sia Déu, per sempre sia alabat...

Abans dels temps recents de la modernitat -¿què poden significar cinquanta anys, o més, dins l'espai de l'univers i de l'eternitat per sempre convencional?-, hi havia tres tipus ben definits de rosses, científicament catalogades per Carl von Linné com rosses tenyides, rosses naturals i rosses híbrides en edat avançada. Però això era abans que Hitchcock creàs el cinema, i el setè descansàs. Perquè des d'aleshores, la categoria de rosses en el món intransferible de racionals bípedes -o sia, sexualment atractius i llibertàries- s'ha vist incrementat amb la rossa hitchcockiana: la verdadera, mítica i inabastable rossa de cel.luloide en blanc i negre o en tecnicolor. La realitat és així, i els humans -dèbils i mortals- no la podem canviar ni modificar.

Però Hitchcock, innovador de l'esfera rotant (quan el cercle es fa quadrat mòbil), assumeix més protagonisme i fa de les rosses, de les seves rosses inconfusibles, autèntics jocs malabars i les diversifica en formes estètiques, en contingut intel·lectual i, com és fàcil de deduir, en consistència

ètica. Perquè només a ell li està permès aquest luxe, fins i tot assure's a l'esquerra de Déu Pare: que és el mateix que el *suspens* en estat letàrgic. I vostès ja m'entenen, si els ve de gust i permeten transgredir els principis ideològics.

Qui no recorda aquella rossa de *The Birds*, catalogada com Tippi Hedren *linneus*?

És la rossa més rossament atractiva - amb un punt de misteri- de totes les rosses creades per Hitchcock. Diria, fins i tot, que és una rossa irrepetible. Única. Exclusiva. Sortir-se'n ben lliurada entre tants i tants d'ocells, aus de ploma que només es justifiquen desplomades dins la cassola, ja demostra la sublim categoria de rossa que ha de ser la Hedren i malgrat el seu pecat capital -és el vuitè encara no inventat, per desgràcia seva-, no és altre que ser la sogra del bandarra del Banderas. Però tothom ha de suportar la seva creu, en aquesta vida d'angoixes terrenals. Una rossa que va interpretar *Marnie* (no sé per què els espanyols li varen fer l'afegitó de "*la ladrona*", infantils que són ells), una de les grans pel·lícules de Hitchcock, a pesar que alguns crítics galifardeus la tenen poc valorada, bé es pot permetre prescindir alguna vegada de la infal·lible (diuen) intuïció femenina.

Una altra de les rosses més repetides en la filmografia de Hitchcock, és la Grace Kelly *linneus*.

Segurament, si vostès han realitzat un treball de camp cinematogràfic amb una certa profunditat, la recordaran -a la

Kelly- en papers quasi bé clònics (i clònics no pel paper en si mateix, sinó per la personalitat facial immutable de la noia) i allhora tan diferents a *Dial M For Murder* (1954), *Rear Window* (1954) o *To Catch a Thief* (1955). L'al.lota era així, amb afectació aristocràtica ben controlada i dirigida: el principat de Mònaco.

Hi ha moltes altres rosses creades per Hitchcock: des de la Janet Leigh *linneus* de *Psycho* fins a l'Ingrid Bergman *linneus* d'*Spellbound* o de *Notorious*, i no em vull oblidar tampoc de la Doris Day *linneus* (una espècie fàcil de localitzar, però difícil de classificar) en un film tan entranyable com *The Man Who Knew Too Much*. Encara que la rossa més rossa, més sacralitzada i que dugué de capoll als patricis de l'antiguitat i de la modernitat, és la Kim Novak de *Vertigo*.

Així i tot, il·lustres crítics amb notes a peu de pàgina, jo tenc una especial devoció per una rossa absurdament poc freqüentada per vostès: Eva-Marie Saint *linneus*.

Va fer parella, aquesta rossa de vall ombrívola, amb el cosmètic Cary Grant i el majestuós James Mason a *North by Northwest*. És la meva predilecta entre totes les dones: aquella mirada ingènua, aquella carona de nina bona al.lota de col·legi de monges, aquell somriure de verge acabada de desflorar... què més es pot demanar en una rossa inventada per Hitchcock? Només li manquen el colomet que faci d'Esperit Sant i el Sant Josepet de vara florida. Però no hi pot haver felicitat tan perfecta...

I punt, quasi final.

Perquè només em manca dir que Hitchcock, en qüestions de rosses, tan sols va cometre un pecat venial: que no obligués a casar la Doris Day amb Boris Karloff i el Cary Grant amb la Mary Pickford. Tothom hi hauria sortit guanyant.

I ara sí, punt final. □

